

ΟΠΟΙΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΑΥΡΙΟ ΒΡΑΔΙ ΣΤΟ GRAND BARCLAY ΣΤΟ ROCKDALE

νομα που είχε αρχίσει να δημιουργεί, το πολυπόθητο συμβόλαιο με δισκογραφική εταιρία καθυστέρουσε χαρακτηριστικά να κάνει στάση έξω από την πόρτα του. Η τύχη - ή καλύτερα η σκληρή δουλειά - άρχισε να ρίχνει κλεφτές ματιές προς την μεριά του το 1997, που δυστυχώς δεν έμελλε να κρατήσουν για πολύ. “Τον καιρό που έκανα και την πρώτη μου δισκογραφική εμφάνιση σε δίσκο της EMI, χρειάστηκε να φύγω - για προσωπικούς λόγους - από την Ελλάδα. Σε σχετικά μικρή ηλικία, βρέθηκα στην Κύπρο με την οποία είχα και πολύ καλούς δεσμούς. Τρεις μέρες μετά την άφιξη μου, ξέσκαψε το θέμα με τους πυραύλους S300, φοβήθηκα για την οικογένειά μου και έτσι βρέθηκα και πάλι με μια βαλίτσα στο χέρι”.

Επόμενος σταθμός: Αυστραλία

Άμα την άφιξη του στην Αυστραλία - και δη το Σίδνεϊ - ο Νίκος Δρυμούσης ρίχτηκε με τα μούτρα στην δουλειά. Συνέχισε τις σπουδές του τόσο ως μουσικός παραγωγής όσο και στην θεωρία της μουσικής. Λίγο αργότερο, η πρώτη δουλειά μπροστά στο κοινό της Ελληνικής παροικίας του Σίδνεϊ: “Ήταν ένα αφιέρωμα στον Μάνο Λοΐζο, στο οποίο είχα αναλάβει την οργάνωση και το οποίο πήγε πάρα πολύ καλά. Έτσι ξεκίνησα να κάνω αφιερώματα”. Ως πατριάρχης της οικογενείας του, ο Δρυμούσης ήθελε παράλληλα να εξασφαλίσει και τα προς το ζην. Μόνο διεξόδος οι γνωστοί χώροι διασκέδασης της ελληνικής παροικίας, τους οποίους υπηρέτησε πιστά για την επόμενη πενταετία.

Η μουσική ανησυχία που ανέκαθεν τον χαρακτήριζε, δεν θα μπορούσε να βρει την ολοκλήρωση της στα “χρυσά κλουβιά” της παροιικιακής μας διασκέδασης. Επόμενος σταθμός λοιπόν, η “Top Records”: εν ολίγοις η δισκογραφική εταιρία την οποία έκτισε από το μηδέν, και η οποία αριθμεί γύρω στις δέκα κυκλοφορίες, τόσο του ίδιου όσο και άλλων καλλιτεχνών. “Δυστυχώς οι πρώτες μου κυκλοφορίες δεν είχαν εμπορικό χρώμα. Έτσι ο κόσμος που ή-

ξερε ως λαϊκό τραγουδιστή, δεν αγόρασε τις ποιοτικές δουλειές μου. Από την άλλη, δεν ήθελα να κυκλοφορήσω πράγματα που δεν με εκφράζουν. Χαρακτηριστικά, αρνήθηκα αρχικά να κυκλοφορήσω ένα κομμάτι που έγραψε πριν από 15 χρόνια, το ‘Κούνα το’ - το οποίο έχει πλέον γίνει επιτυχία - παρόλο που μου το είχαν ζητήσει πολλές εταιρίες, γιατί δεν ήθελα να μείνω στην μνήμη του κοινού με τόσο εμπορικά κομμάτια”.

Δυστυχώς η μουσική σκηνή της Αυστραλίας - και στην προκειμένη περίπτωση, το ελληνικό της κομμάτι - είναι τόσο μικρή - ενδεχομένως κλειστοφοβική και μάλλον οπισθοδρομική - που δεν επιτρέπει να στηθούν καριέρες που να βασίζονται εξ ολοκλήρου σε πιο ποιοτικά και εσωστρεφή κομμάτια. Παρά την σχεδόν παθολογική αγάπη που τρέφει για την μουσική, ο Νίκος Δρυμούσης αναγκάστηκε να “κατεβάσει ρολά” για μια ολόκληρη πενταετία και να επικεντρώσει την προσοχή του σε άλλους τομείς που θα του εξασφάλιζαν τον «άρτο ημών τον επιούσιο». Παράλληλα, όπως ο ίδιος ομολογεί, η μακροχρόνια αποχή από τα της διασκέδασης δρώμενα, εξυπηρετούσε και άλλους σκοπούς. Τυτέστιν, να μην καταστραφεί - πόσον μάλλον να διαβρωθεί - η ψυχροσύνθεση του: “Παραμένοντας στους χώρους αυτούς, θέλεις δεν θες, θα διαβρωθείς και θα κουρασθείς. Έμεινα λοιπόν με την λαχτάρα της μουσικής, δούλευα στο στούντιο που έχω στο σπίτι για πολλές ώρες και έτσι δεν πέτυχα μεν οικονομικά, έχω δε ζήσει τόσες πολλές έντονες προσωπικές στιγμές, που νιώθω πλούσιος. Είμαι εν ολίγοις, πολύ ευχαριστημένος. Αν και πάρα πολλές φορές έχω έρθει σε πολύ δύσκολες στιγμές. Άλλωστε στον πόλεμο πρέπει να έχεις και τα κατάλληλα όπλα. Όταν λοιπόν αναγκάζομαι να μπω σε στούντιο που κοστίζει \$10,000 και όχι ένα εκατομμύριο, και να βγάλω μόνος μου την ίδια ποιότητα παραγωγής που σε άλλες περιπτώσεις θα χρειαζόταν τριάντα άτομα, τότε ναι, και αγχώνομαι και κουράζομαι. Για να πετύχεις όμως πρέπει να πεις περισσότερα να από όχι, όπως γίνεται στο εξωτερικό και στην Ελλάδα. Ο όρος επιτυχία βέβαια,

πρέπει να μπει σε εισαγωγικά. Αν μιλούμε μόνο για οικονομική επιτυχία, τότε συγγνώμη και ένας σουβλατζής μπορεί να πετύχει σε αυτό τον τομέα. Γιατί λοιπόν πρέπει να πουλήσεις τον εαυτό σου;”.

“Ελληνας Είμαι”.

Κρατά στα χέρια του την τελευταία δισκογραφική του δουλειά, το “Ελληνας Είμαι”. Λογικό θα ήταν να εκφράσει - ως εθίσται σε αυτές τις περιπτώσεις - την ευχαρίστηση του με το τελικό αποτέλεσμα, την ανταπόκριση του κοινού, την ωραία και χλιδατή συσκευασία και για οτιδήποτε άλλο τέλος πάντων, ασχολούνται όλοι εκείνοι που μπαίνουν στην διαδικασία προώθησης του προϊόντος τους. Αντί αυτού ο Δρυμούσης δηλώνει χωρίς κανένα ενδοιασμό την ντροπή που του τρωει τα σωθικά. Ξαφνιάζομαι από την αντίδραση του. Υπενθυμίζω τους όρους του παιχνιδιού, οι οποίοι επιβάλλουν διθυράμβους και λόγια ωραία και παχιά. Παραμένει ανένδοτος. “Έχω καταλάβει ένα πράγμα” δηλώνει, ορθά κοφτά. “Για να περάσεις κάποια καλύτερα τραγούδια και μηνύματα, θα πρέπει να προσθέσεις και κάποια εμπορικά στοιχεία. Να δώσεις δηλαδή στον ακροατή ένα δώλωμα. Είναι πιο εύκολο έτσι, αν και στο παρελθόν θα ντρεπόμουν να το πω. Αν κοιτάξεις την μέχρι τώρα δισκογραφία μου, δεν έχω ποτέ τραγουδήσει τόσο άσχημα τραγούδια, για τα οποία σίγουρα θα ντρεπόμουν σε λίγα χρόνια. Όμως το έκανα γιατί μέσα στα τραγούδια αυτής της δουλειάς, υπάρχουν και δυο τρία που πραγματικά αξίζουν”.

Όπως ομολογεί γελώντας, οι στίχοι στα συγκεκριμένα τραγούδια δεν ανήκουν στον ίδιο αλλά στον Έλληνα - οικονομολόγο στο επάγγελμα - στιχουργό Αυγουστή Μαρούλη, τον οποίο ο Δρυμούσης ανακάλυψε μέσω του διαδικτύου. “Το κομμάτι ‘Ελληνας Είμαι’ μου άρεσε πάρα πολύ. Ο στίχος είναι εξαιρετικός και η μουσική επένδυση αν μη τι άλλο, δεν υποτιμά τα αυτιά του ακροατή. Αν όμως έμπαινε σε μια δουλειά με παρόμοια τραγούδια, δεν θα είχε - νομί-

ζω - καθόλου επιτυχία. Ευτυχώς παρασύρθηκε από τα εμπορικά τραγούδια και ειδικά στην Μελβούρνη αγαπήθηκε ιδιαίτερα από τον κόσμο”. Στην Ελλάδα βέβαια η ποιοτική μουσική και την αναγνώριση του κοινού απολαμβάνει, και εισπρακτική επιτυχία σημειώνει. Δυστυχώς ζούμε στον μικρόκοσμο της κοινωνίας που οι ίδιοι έχουμε στήσει, σημειώνουμε τις ιδιαιτερότητες της, προσπερνούμε και μαρς για την επόμενη ερώτηση.

Γιατί ο ίδιος επέλεξε το σαφώς πιο δύσκολο δρόμο της αποκλειστικής ευθύνης της συγκεκριμένης δουλειάς; Θα πρέπει να χρεώσουμε στον δημιουργό μια δόση υπεροψίας, αφού πέραν από σύνθεση και ερμηνεία, ο ίδιος υπογράφει και την εκτέλεση όλων των μουσικών οργάνων που ακούγονται στον δίσκο; Όπως όμως εξηγεί, οι λόγοι ήταν εξ ολοκλήρου διαδικαστικοί: «Οι μουσικοί της παροιικίας - αν και εξαιρετικοί σε αυτό που κάνουν - δεν έχουν την εμπειρία του στούντιο. Τι σημαίνει αυτό; Απλά ότι θα πρέπει να χάσουμε περισσότερο χρόνο προκειμένου να μάθουν πως να λειτουργούν στο στούντιο αλλά και να μάθουν τα τραγούδια. Παράλληλα, οι περισσότεροι από αυτούς είναι μικροί σε ηλικία και άρα έχουν το μειονέκτημα ότι δεν είναι αφαιρετικοί. Ακόμη και στην Ελλάδα, οι μουζουξήδες που δουλεύουν σε στούντιο είναι μετρομηνοί στα δάκτυλα των δύο χεριών. Άλλη τεχνική χρειάζεται στο στούντιο, και άλλοι στις ζωντανές εμφανίσεις. Αναγκαστικά λοιπόν έπρεπε να παίξω μουζουξία, κιθάρες, τσουράδες, πλήκτρα και τα λοιπά».

Κεφάλαιο Μελβούρνη

Ο Νίκος Δρυμούσης δηλώνει μόνιμος κάτοικος Σίδνεϊ. Η περίπτωση του όμως αποτελεί την επαλήθευση της γνωστής ρήσης που θέλει τον εκάστοτε προφήτη να περνάει απρατήρητος στον τόπο του, αφού η επιτυχία που γνωρίζει στην Μελβούρνη είναι κατά πολύ μεγαλύτερη της αντίστοιχης στο Σίδνεϊ. Ως συνήθως υπάρχει λογική εξήγηση: «Όπως σου είπα για πέντε ή έξι χρόνια εμφανίζομαι στα γνωστά κλαμπ του Σίδνεϊ, με αποτέλεσμα να έχω φθαρεί στα μάτια του κόσμου. Αντίθετα στην Μελβούρνη οι εμφανίσεις μου ήταν σαφώς πιο επιλεκτικές και έχουν γίνει σε καλύτερες χώρους με καλύτερη ηχητική κάλυψη. Το ρεπερτόριο είναι πάντα πιο ποιοτικό με αποτέλεσμα τόσο το κοινό, όσο και οι δημοσιογράφοι και οι ραδιοφωνικοί σταθμοί να αγκαλιάσουν αυτές τις δουλειές. Έτσι πέρασα στην συνείδηση του κόσμου ως τραγουδιστής που δεν κάνει δουλειές με απώτερο σκοπό την οικονομική επιβράβευση».

Κάπου εδώ οι περιορισμοί χώρου μας αναγκάζουν να βάλουμε τελεία στο κεφάλαιο «Νίκος Δρυμούσης». Τελεία μεν, όχι παύλα δε. Άλλωστε η πολύχρονη και πολυεπίπεδη πείρα του στα μουσικά δρώμενα της Ελληνικής παροιικίας του Σίδνεϊ - και όχι μόνο - τον χρίζει ως ένα από τους πλέον κατάλληλους να εκφράσουν την άποψη τους για τα δυνατά χαρτιά αλλά και για τα κακώς κείμενα της πολιτιστικής κίνησης. Αντί αντί λοιπόν, υπόσχεση για επαναπροσέγγιση και μάλιστα λίαν συντόμως.

Αύριο Παρασκευή ο Νίκος Δρυμούσης θα δώσει μια και μόνη παράσταση στο Grand Barclays του Rockdale όπου και θα παρουσιάσει τραγούδια από το “Ελληνας Είμαι” καθώς και άλλα γνωστά και αγαπημένα κομμάτια. Τα εισιτήρια κοστίζουν \$75. Για περισσότερες πληροφορίες και κρατήσεις στο τηλέφωνο 9597 2211